

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 372/2018-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Mgr. Petrom Kupkom, advokátska kancelária, Hlavná 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 9 Tp 39/2018 z 8. júna 2018 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2 Tpo 75/2018 z 28. júna 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Mgr. Petrom Kupkom, advokátska kancelária, Hlavná 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Nové

Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 Tp 39/2018 z 8. júna 2018 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tpo 75/2018 z 28. júna 2018.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa ustanovení § 360 ods. 1 a 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Sťažovateľ bol v rámci vedeného trestného stíhania zadržaný, avšak na základe uznesenia okresného súdu sp. zn. 9 Tp 22/2018 zo 14. apríla 2018 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 36/2018 z 19. apríla 2018 bolo rozhodnuté o nevzatí sťažovateľa do väzby a o jeho prepustení zo zadržania na slobodu s konštatovaním existencie väzobného dôvodu podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), kde väzba bola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka a tiež uložením primeraných povinností a obmedzení, okrem iných aj uložením zákazu zdržiavať sa v špecifikovanej obci.

3. Z obsahu sťažnosti a jej príloh ďalej vyplýva, že sťažovateľ doručil okresnému súdu v zmysle ustanovenia § 82 ods. 2 Trestného poriadku návrh na zrušenie jedného zo stanovených primeraných obmedzení, a to obmedzenia zdržiavať sa v špecifikovanej obci, ktorý odôvodnil skutočnosťou, že je spolu so svojou manželkou vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v predmetnej obci, pričom si tieto nehnuteľnosti vyžadujú starostlivosť, ktorú nedokáže zabezpečiť samostatne jeho manželka trpiaca zdravotnými ťažkosťami, a nemajú s manželkou ani dostatočné finančné prostriedky, aby si obstarali odplatnú starostlivosť o tieto nehnuteľnosti. Podľa jeho názoru stanovené obmedzenie neprimerane zasahuje do ich vlastníckych práv a je neproporcionálne stanovenému účelu. Okresný súd návrh sťažovateľa na zrušenie predmetného obmedzenia uznesením sp. zn. 9 Tp 39/2018 z 8. júna 2018 zamietol. O sťažnosti podanej sťažovateľom proti tomuto prvostupňovému uzneseniu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tpo 75/2018 z 28. júna 2018, ktorým sťažnosť podľa ustanovenia § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

4. Sťažovateľ hodnotí namietané uznesenie okresného súdu sp. zn. 9 Tp 39/2018 z 8. júna 2018, ktorým nebolo vyhovené jeho návrhu na zrušenie stanoveného obmedzenia ako neefektívne, nekoncepčné, nespravodlivé a zároveň nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov na jeho vydanie. Podľa názoru sťažovateľa absentuje materiálna podmienka uloženého zákazu podľa ustanovenia § 82 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku (zákazu zdržiavať sa v špecifikovanej obci), a síce dôvodnosť vzneseného obvinenia, keďže podľa sťažovateľa z uznesenia o vznesení obvinenia nevyplývajú dôkazmi podložené skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodit' záver, že sa dopustil skutku, ktorý je mu kladený za vinu. Sťažovateľ takisto dôvodí, že absentuje dôvod zákazu podľa ustanovenia § 82 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s ustanovením § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože podľa vyjadrenia sťažovateľa *„usudzovaná pravdepodobnosť záveru OČTK ako aj súdu o spáchaní trestného činu v zmysle obvinenia v skutočnosti nedosahuje ani vyšší stupeň, pričom nepostačuje ničím nepodložená súdom uvádzaná dôvodná obava z pokračovania v trestnej činnosti, keď Obvinený v minulosti ani nebol dokonca odsúdený za trestný čin, je osobou vyššieho veku a má nepriaznivý zdravotný stav, ktorý ho obmedzuje“*. V neposlednom rade sťažovateľ argumentuje, že navrhol v rámci trestného konania vypočutie špecifikovaných svedkov, ktorých svedecké výpovede mali podľa neho objasniť relevantné skutkové okolnosti, jeho návrhu však nebolo vyhovené, čo sťažovateľ vníma ako porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

5. Sťažovateľ ďalej namieta, že pochybenia, ktorých sa mal dopustiť okresný súd, ktorý nevyhovelo jeho návrhu na zrušenie stanoveného obmedzenia, nenapravil ani krajský súd, ktorý jeho sťažnosť podanú proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu zamietol ako nedôvodnú svojím rozhodnutím sp. zn. 9 Tp 39/2018 z 28. júna 2018.

6. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 9 Tp 39/2018 z 8. júna 2018 a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 75/2018 z 28. júna 2018, uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie 10 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania.

8. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti predostrel námietku porušenia jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v rámci rozhodovania o jeho návrhu na zrušenie primeraného obmedzenia uloženého konajúcimi súdmi na posilnenie účelu probačného dohľadu nahrádzajúceho väzbu sťažovateľa v rámci vedeného trestného stíhania.

9. Námietka sťažovateľa smeruje v prvom rade proti uzneseniu okresného súdu, ktorý návrhu sťažovateľa nevyhovел a tento zamietol. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

10. Vychádzajúc zo svojej judikatúry uvedenej v predchádzajúcom bode, vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa uznesenia okresného súdu sp. zn. 9 Tp 39/2018 z 8. júna 2018 ústavný súd konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút sťažnosti poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využil. Ochranu jeho základným právam a slobodám zaručeným ústavou a právam zaručeným dohovorom bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti označenému prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti sťažnosti podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

11. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

12. Sťažovateľ považuje prvostupňové rozhodnutie okresného súdu, ktorý nevyhovел jeho návrhu na zrušenie stanoveného obmedzenia, za neefektívne nekoncepčné, nespravodlivé a zároveň nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov na jeho vydanie. Rozhodnutie krajského súdu, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa podanú proti prvostupňovému rozhodnutiu, vníma sťažovateľ ako také, ktoré neposkytlo dostatočnú ochranu jeho vymedzeným základným právam zaručeným ústavou a právom zaručeným dohovorom.

13. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy,

podľa ktorého sú všeobecné sudy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04).

14. Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného uznesenia krajského súdu jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré najvyšší súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo, resp. nemalo byť návrhu sťažovateľa na zrušenie stanoveného obmedzenia vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

15. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Krajský súd v prvom rade uvádza, že okresný súd pri rozhodovaní postupoval správne, keď obvineného k jeho návrhu najskôr vypočul a taktiež sa zaoberal dôvodnosťou trestného stíhania, ako aj existenciou dôvodov väzby. Pritom dospel k správne záveru, že je možné konštatovať pretrvávajúcu dôvodnosť podozrenia, že skutok, pre ktorý bolo obvinenému vznesené obvinenie, bol spáchaný, má znaky stíhaného prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods.2 písm. a) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák., tiež podozrenie, že ho mohol spáchať obvinený je dôvodné, toto sa nerozptýlilo, resp. nevyklúčilo. Krajský súd sa tiež stotožnil s konštatovaním okresného súdu, že doposiaľ aj naďalej v tomto štádiu trestného konania existujú u obvineného dôvody tzv. preventívnej

väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. tak, ako ich konštatovala už sudkyňa pre prípravné konanie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v uznesení sp. zn. 9Tp/22/2018 zo dňa 14.4.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3Tpo/36/2018 zo dňa 19.4.2018, pričom na uvedenom závere nič nezmenili ani doteraz vykonané dôkazy v priebehu prípravného konania. Z povahy skutku, okolností, jeho charakteru a spôsobu akým mal byť spáchaný aj naďalej pretrváva obava, že by obvinený mohol pokračovať v trestnej činnosti. Z pohľadu rozhodovania o žiadosti obvineného týkajúcej sa zrušenia časti obmedzení, resp. povinností, ktoré mu boli uložené pri nevzatí do väzby a jej nahradení menej invazívnymi inštitútmi, krajský súd uvádza, že povinnosti a obmedzenia musia byť primerané a musia smerovať k tomu, aby obvinený viedol riadny život, nedopustil sa trestnej činnosti a nemaril priebeh trestného konania. Primeranosť sa musí vzťahovať predovšetkým k zákonnému účelu takéhoto obmedzenia alebo povinnosti, t. j. musí smerovať k splneniu účelu, ktorý by inak plnila väzba. Ich podstatou je zásah do slobody konania a rozhodovania páchatel'a v priebehu trestného konania. V súvislosti s rozhodovaním o žiadosti obvineného krajský súd konštatuje, že zákonným účelom obmedzenia uloženého obvinenému vo forme zákazu zdržiavať sa v obci [REDAKOVANÉ], bolo jednoznačne zamedzenie prípadného pokračovania v trestnej činnosti vo vzťahu k poškodenému [REDAKOVANÉ]. Na podklade doposiaľ vykonaných dôkazov pretrváva dôvodné podozrenie, že protiprávneho konania sa obvinený mal dopustiť práve vo vzťahu k tomuto poškodenému, čo napokon vyplýva zo skutkovej vety vzneseného obvinenia. Na základe uvedeného možno potom uzavrieť, že predmetné obmedzenie pri pretrvávajúcich dôvodoch väzby nepochybne smeruje k splneniu účelu, ktorý by inak bol splnený len priamym výkonom väzby a teda je v súčasnosti stále zákonným obmedzením, aj keď sú ním dočasne obmedzené práva obvineného. Krajský súd opakovane poukazuje na skutočnosť, že nariadené obmedzenie má dočasný charakter, ktoré sa viaže na dôvod trvania väzby. Trvanie a nariadenie primeraných povinností a obmedzení podľa § 82 Tr. por. ako náhrady väzby nemožno viazať na časové trvanie väzby, ale iba na dôvod jej trvania. Momentom, ktorého dôsledkom musí byť ukončenie uložených povinností a obmedzení, je skončenie nahradenia väzby v dôsledku zániku väzobného dôvodu. Okresný súd správne konštatoval, že i v tomto štádiu trestného konania naďalej u obvineného pretrváva dôvod tzv. preventívnej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. Okresný súd aj podľa názoru súdu

druhého stupňa okrem iného správne poukázal na skutočnosť, že k uloženiu označeného primeraného obmedzenia obvinenému došlo z dôvodu, aby sa zabránilo kontaktu poškodeného s obvineným, teda aby sa obvinený nezdržiaval v blízkosti miesta, kde sa poškodený môže nachádzať, čím sa možnosť ich vzájomného stretnutia eliminuje. Vzhľadom k tomu, že doposiaľ v priebehu trestného konania nedošlo k žiadnej podstatnej zmene okolností súvisiacich s uloženým obmedzením obvinenému spočívajúcim v zákaze zdržiavať sa v obci [REDAKOVANÉ] a takouto okolnosťou nie je ani obvineným namietaná nemožnosť užívania pozemku, ktorého je podielovým spoluvlastníkom, nie je dôvodné zrušenie predmetného primeraného obmedzenia, keďže aj tento inštitút nahrádza väzbu obvineného, nakoľko aj v tomto štádiu trestného konania je naďalej dôvodne podozrivý, že sa mohol dopustiť trestnej činnosti, pre ktorú mu bolo vznesené obvinenie a zároveň existuje dôvodná obava, že by mohol v páchaní trestnej činnosti vo vzťahu k poškodenému [REDAKOVANÉ] pokračovať. Podľa záveru krajského súdu vyššie uvedené skutočnosti v tomto štádiu trestného konania nezakladajú relevantný dôvod na zrušenie, prípadne zmenu nariadeného obmedzenia. Pôsobením menej invazívnymi prostriedkami na správanie obvineného vo svojom súhrne, tak ako boli uložené uznesením sudkyne pre prípravné konanie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 9Tp/22/2018 zo dňa 14.4.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3Tpo/36/2018 zo dňa 19.4.2018, ktoré nahrádzajú väzbu obvineného, sa má zabezpečiť stav vylučujúci vznik možného nebezpečenstva vyplývajúci z konkrétnych skutočností odôvodňujúcich obavu z pokračovania v páchaní novej trestnej činnosti. Takto nahradená väzba obvineného nariadeným obmedzením spočívajúcim v zákaze zdržiavať sa v [REDAKOVANÉ], vzhľadom na povahu aktuálnej trestnej činnosti predstavuje adekvátnu a primeranú záruku nad správaním obvineného. Citované inštitúty trestného práva spolu s uloženým primeraným obmedzením, sú pritom podľa názoru krajského súdu aj v súčasnom štádiu trestného konania najmä vzhľadom na okolnosti predmetného prípadu vo svojom súhrne dostatočne spôsobilé na nahradenie väzby obvineného [REDAKOVANÉ].“

16. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia uznesenia krajského súdu konštatuje, že sťažovateľovi bola v predmetnom rozhodnutí predstretá vyčerpávajúca interpretácia aplikovanej právnej úpravy, inými slovami, krajský súd sťažovateľovi

zrozumiteľne a zároveň logicky vysvetlil podstatu a účel inštitútu primeraného obmedzenia v zmysle ustanovení § 82 Trestného poriadku. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd sa so sťažovateľom predostretou otázkou naplnenia materiálnych podmienok pre uloženie primeraného obmedzenia v zmysle ustanovení § 82 Trestného poriadku vysporiadal náležite a preskúmateľne. V kontexte námietok, v ktorých sťažovateľ prezentoval tvrdenie o neexistencii dôkazmi podložených skutočností potvrdzujúcich záver o spáchaní vyšetrovaného skutku, ústavný súd pripomína, že v danej fáze trestného konania, pri rozhodovaní o primeranom obmedzení nahradzujúcom väzbu, sa nerozhoduje o vine, resp. nevine sťažovateľa, ale sa posudzuje len to, či sú v danom štádiu trestného konania vo vzťahu k osobe sťažovateľa zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujúce podozrenie zo spáchania vyšetrovaného skutku. Proces dokazovania nie je v predmetnom štádiu ukončený a stále trvá, pričom hĺbkové hodnotenie dôkazov je vyhradené rozhodovaniu vo veci samej a nasleduje zásadne po ukončení dokazovania. Argumentáciu sťažovateľa, v ktorej sa snaží spochybniť zákonnosť uloženého primeraného obmedzenia argumentáciou o obmedzení jeho vlastníckych práv, hodnotí ústavný súd ako irelevantnú. Z podstaty primeraného obmedzenia v zmysle ustanovení § 82 Trestného poriadku vyplýva, že je vždy spojené so zásahom do niektorého zo základných práv alebo slobody dotknutého subjektu. V konkrétnom prípade sťažovateľa ide o obmedzenie jeho slobody pohybu a pobytu, nepriamo aj jeho vlastníckeho práva. Pokiaľ však takéto obmedzenie spĺňa podmienku legality, legitimacy a proporcionality treba ho kvalifikovať ako ústavne konformné a súladné s dohovorom. V prípade sťažovateľa krajský súd legalitu, legitimitu a proporcionalitu uloženého obmedzenia jasne zdôvodnil aplikáciou princípu subsidiarity väzby, keď v podmienkach existencie väzobného dôvodu podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku bolo voči osobe sťažovateľa prijaté k dosiahnutiu účelu väzby miernejšie opatrenie, a to probačný dohľad posilnený súborom primeraných obmedzení a povinností. Legitimita, teda účelnosť konkrétneho prijatého obmedzenia, ktoré sťažovateľ namieta, bola zároveň krajským súdom v kontexte konkrétnych okolností veci náležite zdôvodnená. Sťažovateľ je dôvodne podozrivý zo spáchania trestného činu nebezpečného vyhrážania, kde poškodená osoba sa zdržiava v špecifikovanej obci, na ktorú sa vzťahuje zákaz uložený sťažovateľovi. Sťažovateľovi bolo vysvetlené, že účelom uloženého konkrétneho obmedzenia je zabrániť kontaktu sťažovateľa s poškodeným, a teda

pokračovaní v trestnej činnosti. Podľa názoru ústavného súdu sú dôvody, ktoré krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia prezentoval, dostatočne výpovedné a zároveň logické.

17. Ústavný súd konštatuje, že právne závery krajského súdu opierajúce sa o aplikáciu relevantnej právnej úpravy korešpondujú so skutkovými zisteniami, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností významných pre rozhodovanie o návrhu sťažovateľa na zrušenie uloženého primeraného obmedzenia. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia relevantným otázkam formulovaným sťažovateľom v uplatnenom návrhu poskytol zrozumiteľnú a náležitú odpoveď.

18. Ústavný súd dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru, preto sťažnosť v danej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2018